

ήσαν παντρευμένοι.

Έπλεμε πώς ο γάμος τους έγινε στις 25 Ιανουαρίου 1619. 'Η στειρότης της Άνας Αυστριακής έπαψε μόνο ύστερα από δέκα όχτα χρόνια, στα 1637. Τό έτος εκεί ο, δ Λουδοβίκος ΙΓ' είχε την εύτυχία να γίνει μπαμπαξ, έκ των παρασηκίων όμως, χωρίς να εύθνευεται καθόλου ο ίδιος γι' αυτό!

Άρκετούς μήνες πριν γεννήσει, η Άνα η Αυστριακή είχε καταληφθεί από κρίση μυτικισμού και θρησκευτικής εξάρσεως. Πολυλαπλασίασε τις επικρίσεις της στις διάφορες Έκκλησίες, έκανε τιμάματα στην Παναγία και σε διάφορα μοναστήρια και δέν παρέλειπε να πιη άτ' τό θαυματουργό νερό κάποιας βρύσης κοντά στο Φονταίνεμπλώ, που είχε την ικανότητα να εξιφανίζει και την μάλλον έπίμονη στειρότητα. Πούδς ξέρει τώρα... Ίσως να ήξερε και η ίδια πώς πλησίαζε ο καρός που θά εξιπληρούντο οι πόθοι της και προετοιμάζε τό έδαφος, για τό δικαιολογήσει ως θαμια την αναπάντεχη γέννηση ενός παιδιού... 'Η ύποψια αυτή περιβαριάνεται όταν λάβουμε ό' όψη πώς, μόλις λευτερώθηκε, πήγε άμεσα και κρύφτηκε σ' ένα μικρόν πύργο, σάν να ντροπάζανε ν' αντιρρόφη τό σύζυγό της. Ω τόπο, και οι αδελφοί και ο λαός, άν και άμφέβαλαν για τον πατέρα του άρτιγεννηίου διαδόχου, έκαναν τό στραβό και χάρησαν έπειδή ο θρόνος της Γαλλίας δέν θύανε χωρίς διαδοχή!... Φαίνεται δέ πώς και ο Λουδοβίκος ν' τεδέχθη τό Μικράτο μ' έγκαρτέρητη, δέν διεσώθη τουλάχιστο καμμιά μερτυρία που να μάς πληροφορήσει άν έκανε σήμερ στη γυναίκα του ή όχι μετά τον τοκετό...

Σήμερα πλέον γενιάνται τό δικαιολογημένο ερώτημα: Πούδς ό τήρξεν ο πραγματικός πατέρας του Λουδοβίκου 14ου. Το μυστήριο αυτό δέν διεκρινάθη μέχρι σήμερα. Άλλοι λένε πώς ήταν ο μαρκήσιος ντε Άνκ, άλλι ν' ό τοιτηρίζουν πώς ήταν ο δούξ του Βιούαγγιμ—όν οποιου συνδες με τήραίλισσα φλογερο είδύλιον—και άλλοι ό τοστηρίζουν πώς, ο κυριος συντελεστής του θαυματός ό τήρξεν ο θρυλικός καρδιναλιος Ρισελιέ, που ήτανε τότε κραταιός και παντοδύναμος.

Μά δέν έχουμε καμμιά θετική απόδειξη που να μάς πείθη πως άπ' τους τρεις εστεινήκε ο εύνοούμενος της: Άνας της Αυστριακής.

Κ' έτσι ο Αυσβίκος 14', ο Μέγας Βασιλεύς, όπως άπεκαθη, ο άρχηγός του ένδοξοτερου τότε Κράτους της Ευρώπης, του οποιου η βασιλική αδελ έγέννησε ένα ολόκληρο πολιτισμό, δέν ήτανε τότε σε θέση να ξερη ποιόν έχει πατέρα!...

Ν. Άδάκρυτος

ΜΙΑ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΣΚΟΝΗ

Η σύζυγος του Λουδοβίκου 13ου Άνα η Αυστριακή μετά του υιού της

Ένας λονδρέζος καθηγητής, ο σερ Ράικαφαξ κατώρθωσε να κερδίσει τελευταίως άπειρα χρήματα με έναν εύφνεύστατο και τολμηρον τρόπο. Έδημοσευσε δηλαδή στις έφημερίδες την ακόλουθη άγγελία:

«Άποστέλλω δωρεάν ο' όποιον καλό ζητήσει την θαυματουργή σκόνη, την όποιον άνεξιλιφα και η όποια θεραπεύει όλες άνεξιρήτως τις άρρώθειες. Δέν θέλω όδός, θέλω μόνον να εδερνετώσω τους ανθρώπους μου. Όσοι έπιτημοούν άς μου γράψουν την διεύθυνσή τους και άς μου στείλουν έσωμ κεισως πέντε σελίνια για τό ταχυδρομικό. Ίη σκόνη την στέλω δωρεάν!»

Και έλε δη τό ταχυδρομικό έ άσπου κουσιού της θαυματουργού αυτής σκονής; έστοίχζιν μόνο μισό σελίνι ο δόκιμος Ράικι φαξ, έκέρδιζε άπο κάθε κυσι 4 1)2 σελίνια. Σημειώστε τώρα και τό ότι χιλιάδες άφελών Έγγλεων έξήτησαν να τους άποστείλη τόπο σκόνη και θά δητε ότι ο άξιοτιμος κ. Ραικαφαξ.. άγέμισε παρόδες, ως λέγουν κοινώς.

Έν τελει όμως έπενεβη, η άστυνομία και θέλησε να μάθη πώς κατασκευάζε την θαυματουργό του σκόνη ο κ. Ραικαφαξ. Ό δόκιμος έξήγησε τότε ότι το φαρμακό του ήταν μίγμα παλιών κοκάλων, τα όποια άγόραζε άπο τα κρουαλειά και τό άνακάτεμε με τριμμένο κατράμι.

Το περιεργό εντε ότι πολυάριθμοι πελάτες του κ. Καθηγητού, οι όποιοι είχαν χρησιμοποιήσει την θαυματουργό σκόνη του, έπηγιν στην άστυνομία και κατεθεσαν ένόρκως ότι χάρις σ' αυτήν είχαν γατρευτεί από διάφορες άρρώθειες που τους τυρανούσαν από καιρό και που άλλοι γυατροί του Λονδίνου δέν είχαν κατορθώσει να τους τις θεραπεύσουν!..

Δέν ύπ' όρχει σ' αυτή τη ζωή πεύδ επιθυμητή εύτυχία από μιά μεγάλη κι' άλλθινή φίλια

Μαίτερλιγκ

Στην κόσμο έχει κανείς τρία είδη φίλων: τους φίλους που σάς άγαπούν, τους φίλους που δέν νοιάζονται για σας και τους φίλους που σάς μισούν.

Σαμφόρ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΟΙ ΠΕΙΟ ΕΞΥΠΝΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ένας καυγάς μεταξύ δύο βαθυπλούτων. Τά χρόνια του κόμματος Ντε Γκραμμεν. Το χέρι του Μαρ βώ. Τά μιρά και τά μεγάλα αυτιά. Ό ζωγράφος Ριγκώ και η άριστοκράτης κυρία. Περ γραμμάτων ο λογος. Ό Ρουμπενς ως διπλωμάτης. Ποιό σώμκ διοικούσε ο Πεκούρ.

Ό Μπουβαλάι και ο Θεβενύ, δύο βιθύπλουτοι γοημισιατά της έποχής του Λουδοβίκου ΙΑ, έσκακόθηκαν με κάποιον έίονομικό Μπουβαλάι ντε Κραμμόν να βρίζονται. Έξωφρα ο Θεβενύ φώναζε στον Μπουβαλάι:

— Μή λημονής ότι άπρόξες έπηρετής μου!

— Δέν τό λημονώ αυτό... άπάτησεν ο Μπουβαλάι: Έπήρξα πρώτα με έπηρετής σου. Σήμερα, όμως, καθώς βλέπεις δέν είμαι πλέον, ένδ ένν ού είγες γοημισιατά έπηρετής δικός μου... θά κατέχεις άκόμη και σήμερα τη θέση αυτή!...

Ό Λουδοβίκος ΙΑ' είπε μιά μέρα στον γηραιό εύνοούμενό του κόμητα ντε Κραμμόν:

— Έ.α, πές μου την άλήθεια: Θέ είσαι τουλάχιστον ο δόντια έδώ!

Ό κόμης έπικε στα γονατά του βασιλέως και φιλόωτας τά χέρια του άπάντησε:

— Τι καλός που είστε, Μεγαλειότατε!... Έννοείτε τά μου κάνετε διαρκώς όσος. Έως τώρα με έφροτώνατε με τό κλοουτά τά αγαθά... Σήμερα πάλι μου φορτώνατε... ένα σωρό χρήσια στη ράχη μου! Πάντα γεγαυόδορος τελοσπίτων!...

Ό μαρκήσιος ντε Μιρβώ, ο όποιος είχε χάσει τό ένα του χέρι στον πλεσο παρουσιάθηκε κάποτε στο βασιλέα Λουδοβίκο ΙΑ και του ύπίβαλε μιά άναφορά του:

— Θι σ' εφθώ... του είπεν ο βασιλεύς κέροντας την άναφορά του.

— Με αλειώτατε, άπότης τότε άέσωχα ο μαρκήσιος. Έάν δταν έσκακότο τό δ μισο έννοτιον των έγθρων σας είχα και κ' έγώ. — εθά σκερτώ ε... θά είχα άκόμη τό χέρι μου!...

Ένας άόητο έπείραζε μιά μέρα κάποιον φίλο του για τό μέγεθος των αυτιών του.

— Κατένας άνόητος προγγιμι, άπότησεν αυτός δέν έχει τόσο μεγάλα αυτία οάν και τό δικά μου. Όμο οεΐστε όμως ότι και κανένα... γαύδω δέν έχει τόσο μικρά οάν τό δικά σας! Όστε φαινόμενα είμαστε και οι δύο μας...

Ό ζωγράφος Ριγκώ άτέφνεγε να κάμη πορτοαίτα κυριών. Όταν τά πορτραίτα τους μοιάζον, συνέθιζε να λέγη, ένν τι βρισκουν «ώριμα». Όταν πάλι θελήτω να τις κλιμαύσω τυτε παύουν να του μοιάζουν!

Μιά μέρα έκανε τό πορτραίτο μιάς κυρας της; άριστοκράτης η όποια είχε βάλει ύπερβο υπό κοκκινιά στό χείλι της και είχε βάρει έν ένα τό μάτια της. Η κυρα σ' δλη τη διαρκεια της: «ποία», έγκριμιζε και παρκαπονιάσε για την κακή ποιότητα των χρωματων που με αχειριζέιο ο ζωγράφος.

— Άπό ποθ τάγοράζετε; την έρώτησε στό τέλος.

— Μά θαρρώ κυρα μου, άπήτησεν ο Ριγκώ χάνοντας την ύπομωνή του... άπό τον ίδιο δμαρα π' άγοράζετε και υεις τά δικά σας!

Συζητούσαν κάποτε ένώπιον του ζωγράφου Κανόβα για τον δάσημο συνάδειφο του Ρουμπενς. Κάποιος άνέφερε μειαζύ άλλων ότι ο Ρουμπενς είχε χρησιμοποιήσει για ένα φγγαρι και προεβενής.

— Όστε ο Ρουμπενς, έρωτησε μιά κυρία, ήταν ένας μεγάλος διπλωμάτης ο όποιος ζωγράφιζε για να περιάη την ώρα του;

— Διολο, κυρία μου άπήτησεν ο Κανόβα. Ό Ρουμπενς ήταν ένας μεγάλος ζωγράφος, ο ποίος για να σκοτώση την ώρα του έκαίε και τον έκασιέτην προεβενή!...

Ό κόμης ντε Σουαζέλ ο όποιος ήταν τρελλά έρωτευμένος με την Νιγόν ντε Λαγκλό, έξήλεσε τρομερά τον άντεμαστή του Ιεκου. Μιά μέρα έτυχε να τον ουνανήση στο οπιε της Νιγόν. Ό Ιεκούρ φοροτος μια έδυμωαία που έμοιαζε πολύ με στρατιωτική στολή. Ό Κόμης άρρω του είπε διάφορα πειρακτικά λόγια στο τέλος των έρώτησε χαμογλωτας με έριωνα.

— Και σε ποιό σώμα διαηρεΐτε κύριε;...

Ό Ιεκούρ τότε του άπήτησεν στον ίδιο τόνο:

— Δι ο ι κ ω ε.α ούμα... τό όπιον ύληρησέτε προ καιρού σεΐς κύριε δούξ... χωρίς να κερδΐτε τίποτε.

